

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

1 Sam 1:21-28

1 Joh 1:5-7

Luk 2:22-40

Ps: 479, 37, 744, 122:2-5

Vi brukar ju säga att ett nyfött barn har kommit till världen. Vi har till exempel barnvisan ”När lillan kom till jorden” av Alice Tegnér. Och om det finns något barn som det uttrycket passar för så är det ju när Jesus föddes. Han om någon har ju kommit hit, till jorden, till vår värld. Det vill säga han hade en existens innan han blev född, han var någonstans, en annanstans, innan han kom till jorden.

Och det finns mycket man kan säga om Jesus som man också kan säga om vanliga barn, om än i mindre grad. Jesus var ett mycket speciellt barn, han hann knappt komma till världen innan änglar sjöng om honom för herdarna som sprang dit för att se det som hänt.

Nu fortsätter han att väcka uppmärksamhet. Josef och Maria gjorde det som var sed enligt deras tradition och frambar Jesus till templet för att offra och då möttes de av två gamla människor som tycktes ha väntat på dem. Och de hade väntat länge. De verkade dessutom förstå bättre än Maria och Josef vad det var för ett barn som de hade fått.

Men varje barn är naturligtvis speciell, de tycker alla föräldrar. Alla barn är unika och som förälder han det dröja innan vi förstår hur unika de är.

Maria och Josef förstod nog mer och mer att Jesus inte tillhörde dem. Han var menat för något större, han var inte bara en del av deras lilla familj, han tillhörde hela folket. De hade ett viktigt uppdrag att ge honom mat, omvårdnad och kärlek och uppfostra honom i deras religion och tradition men de kontrollerade inte hans liv och framtida öde. Och det skulle inte bli enkelt för Maria när Jesus i vuxen ålder slog in på en väg som hon inte förstod, när han medvetet valde lidandets väg, korsets väg. Då skulle det bli som Symeon nu säger: också genom din egen själ ska det gå ett svärd.

Som förälder kan vi känna igen oss i detta, särskilt när ens barn är på väg in i vuxenvärlden. Våra barn tillhör inte oss själva, de har sina vägar i livet att gå. Khalil Gibran skriver i boken Profeten:

”Ert barn är inte era barn.

De är söner och döttrar av Livets längtan efter sig själv.

De kommer genom er men är inte från er.

Och fastän de lever hos er, tillhör de er ändå inte.

Ni kan ge dem er kärlek, men inte era tankar, ty de har sina egna tankar.

Ni kan hysa deras kroppar men inte deras själar.”

I den första läsningen framkommer detta ännu tydligare, när Hanna tog den unge Samuel till Herrens hus i Shilo. Hon som var barnlös men blev med barn efter att ha bett till Gud om detta i just detta hus några år tidigare. Nu, när han fortfarande var ett barn kom hon med pojken till prästen och ville ge honom tillbaks till Gud, han som sen skulle växa upp till den store profeten Samuel.

Som förälder står i alla i den här kampen att släppa taget om våra barn när det är dags för dem att själva forma sina liv. Men varken Samuel eller Jesus formade sina liv i ett vakuum. Det skedde i ett samspel med föräldrar, sitt folks religiösa traditioner och med Guds kallelse. Och detsamma gäller för alla barn, att de inte tillhör föräldrarna betyder ju inte att vi överger dem. Sökandet efter en mening och en uppgift i livet sker inte i ett vakuum, naturligtvis finns föräldrarna som vägledare och som bollplank även när de blivit vuxna.

Men när vi läser dessa berättelser finns det också det som saknas mer och mer i dagens Sverige. För Hanna och Elkana, precis som för Josef och Maria, var det en självklarhet att de tog sina barn till templet, till Guds hus redan som små för att invigas i deras lands religiösa traditioner. Gud utelämnades inte ur barnets fostran och uppväxt.

I Sverige idag är det färre som döps, konfirmeras och växer in i kyrkans gemenskap. Just detta som markerar det större sammanhang som varje barn ingår i. När ett barn föds blir det upptagen i en familj, föräldrar och kanske syskon. När barnet döps vidgas familjen, då är hela kyrkan en gemenskap som hon ingår i.

Vi, såväl barn som vuxna, behöver alla ingå ett sammanhang som är större än oss själva, och större än vår tid. Ett sammanhang som binder ihop generationerna. När vi formas som individer för att finna får livsuppgift sker det inom ett större sammanhang. Kyrkans gemenskap sträcker sig många generationer bakåt i tiden, med förväntningar om kommande generationer. Jesus är den binder samman dåtid, nutid och framtid.

Alla barn är unika, men ingen på detta sätt som det barn Maria nu bär fram i templet. Han som fanns före all tid och som nu vilar i den gamle Symeons armar. Ingen har sett Gud, ändå kan han säga: ”mina ögon har skådat frälsningen”.

Jesus är mer än människa. Symeon såg mer än ett barn, han såg Guds frälsning, uppenbarelseens ljus.